

и с оръжие не могат да извършат. Те всеки ден се сражават и побеждават всички въставащи срещу тях похоти. Само с желание те побеждават враговете, от които войниците биват побеждавани. Пиянството и пресищането, този многообразен и многоглав звяр, е победен от тях с пиене на вода... В духовното воюване всеки войн удържа победа. Който сам не нанесе на врага смъртоносен удар, него врагът не престава да безпокои по различни начини. Всеки от тези войни завоюва такива трофеи, каквито не могат да завоюват войнствата, събрани от цялата вселена. Те са отстранили от себе си всичко нередно и безразсъдно - безумни думи, непоносими тежки болести, самохвалство и всичко, с което пиянството се въоръжава против човека. Те употребяват храна не за преяждане, а за задоволяване на естествената необходимост... Задоволяват се с хляб и вода. Смут, шум и безпокойство са прогонени от тях, и както в жилищата им, така и в тялото им цари велика тишина. Светите мъже са удържали победа не само над сладострастието, но и над алчността, славолубието, завистта и над всички душевни болести. И така, трапезата на тези войни не е ли по-добра от трапезата на войниците на земен цар? Трапезата на светите мъже възвежда на небето; нея приготвя Христос; правила за нея дава мъдростта и целомъдрието. Пустинножителите не се женят, не пожелават да притежават много, не се предават на изнеженост, но, освен неизбежните нужди за телесно съществуване, живеят като безтелесни. Трапезата им се приготвя с честен труд; бидейки открита, не позволява на събеседниците да говорят нищо срамно; търси ползата на своите участници - не допуска да се оскърбява Бог. В монасите няма никакви душевни смущения, ни болки, ни гняв; всичко е тихо, всичко е мирно, навсякъде е голяма тишина, голямо безмълвие. Постелка на монасите е тревата; мнозина спят без покривка - небето им служи за покривка и луна за светилник. При тях няма господар и слуга: всички са слуги и всички са свободни. Те са слуги един на друг и господари един над друг. С настъпването на вечерта те за нищо не се тревожат, не е необходимо да запъват вратата, да се боят от разбойници. Разговорът им е свързан със същото спокойствие. Те всички разговарят и разсъждават за бъдещето и сякаш няма нищо сегашно, като че ли са се преселили на небето и там живеят; всякога разсъждават за небесното, а за сегашното нито помен, нито дума. Те говорят за небесното царство, за тукашната борба и козните на дявола, за великите подвизи, извършени от светите.

"Искате ли, продължава светителят, да отидем в града на добродетелите, в селенията на светите, т.е. в планините и лесовете? Точно там ние ще видим висотата на смиреномъдрието. Там има хора, блестящи преди със светски почести или слави, сега те съвсем са се ограничили: нямат ни хубави дрехи, ни удобни жилища, а с целия си живот ясно изразяват смирение. Всичко, което възбужда гордост, е отдалечено оттук. Те сами кладат огън, секат дърва, варят храна, служат на приходящите. Там всички са слуги, всеки умива нозете на странниците и се надпреварва